

EDGAR WALLACE

Zloděj mramoru

Edgar Wallace
ZLODĚJ MRAMORU

EDGAR WALLACE

**Zloděj
mramoru**

Pro Ty a Sheeu

E. W.

Translation © by František Jungwirth
Cover & layout © 2013 by Jiří Pánek
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s. r. o.
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1436-0

1.

**STRÁŽNÍK SE SMYSLEM
PRO POEZII**

Den, kdy pan Reeder nastoupil do Úřadu veřejného žalobce, byl osudný pro ředitele pobočky Londýnsko-skotské banky pana Lambrona Greena.

Pobočka tohoto peněžního ústavu zabírala rohový dům v Pell Street a Firling Avenue na východním okraji londýnské čtvrti Ealingu. Na rozdíl od jiných bankovních filiálek sídlila ve vznosné budově, neboť k jejím zákazníkům patřilo několik velkých obchodních společností s několika tisíci zaměstnanců.

Ve středu odpoledne přivezli z centrály peníze pro páteční výplaty. Hotovost hned putovala do ocelového trezoru pod kanceláří pana Greena. Vstupní ocelové dveře do trezoru

byly ve dvoraně, vedle bankovních přepážek. Na dveře bylo vidět z ulice. V noci na ně dopadalo světlo reflektoru a kromě toho tu konal službu noční hlídač Arthur Mailing.

Každých čtyřicet minut prošel kolem banky pochůzkář, který nahlédl oknem dovnitř a měl příkaz čekat, dokud se neobjeví Mailing a nepokyne mu, že je všechno v pořádku.

V noci na 17. října nahlédl policejní konstábl Burnett a povšiml si, že reflektor nad ocelovými dveřmi trezoru nesvítí. Když se neobjevil ani noční hlídač, strážník zabušil na domovní dveře. Pak stiskl kliku a s překvapením konstatoval, že nejsou zamčeny. Vstoupil do dvorany, několikrát zavolal Mailinga jménem, nikdo mu však neodpověděl.

Ve vzduchu cítil jakousi nasládlou vůni, ale nedovedl ji zařadit. Dvorana byla liduprázdná a konstábl vystoupil po schodech a otevřel dveře ředitelovy kanceláře. Pod rozsvíceným lustrem ležel noční hlídač. Na

rukou měl pouta a nohy svázané silným provazem.

Burnett nyní našel vysvětlení pro tu nasládlou vůni. Z lustru visel drát s plechovkou a z proraženého otvoru vytékala nějaká prchavá tekutina na gázu, kterou měl Mailing ovinutou kolem dolní čelisti obličeje.

Konstábl poznal pach chloroformu a od táhl bezvědomého muže do haly. Strhl mu obvaz z tváře, zatelefonoval na velitelství a potom se marně snažil přivést Mailinga k vědomí.

Za několik minut se dostavila výjezdní skupina a také policejní lékař, který náhodou byl v té době na velitelství. Všechny pokusy vzkřísit k životu nebohého hlídače byly však neúspěšné.

„Byl už mrtvý, když jste ho objevil,“ prohlásil lékař. „Ale ty škrábance na jeho pravé ruce si vysvětlit nedovedu.“

Když rozevřel jeho sevřenou pěst, objevilo se asi půl tuctu škrábanců, zřejmě z nedávné doby, neboť dlaň byla zakrvavená.

Burnett dostal rozkaz, aby přivedl ředitele pana Greena, který bydlel na Firling Avenue, v ulici s dvojdomky. Když otevřel vrátka do zahrádky, zahlédl v domě světlo a jakmile zaklepal na dveře, pan Green mu otevřel. Policista si všiml, že je v cestovním obleku a zřejmě silně rozrušený. V předsíni stál kufr a přes židli byl přehozen plášť.

Mužův obličej zbledl jako stěna, když mu Burnett vyprávěl, co se stalo.

„Loupež v bance? To není možné!“ vykřikl. „Proboha, to je strašné!“

Burnett ho musel podpírat, když kráčeli temnou ulicí k bance. „Já – chystal jsem se odcestovat,“ mumlal. „Totiž – odcházím z banky. Nechal jsem tam dopis – vysvětlení pro ředitelství.“

Sledován podezíravými pohledy policistů, vstoupil vrávoravě do své kanceláře. Odmkl zásuvku psacího stolu, nahlédl dovnitř a potom padl na židli. „Mé klíče a můj dopis jsou pryč!“ vykřikl zoufale a omdlel.

Probral se až v cele. Dva strážníci ho podpírali, když vyslechl jako ve snách obžalobu,

že zavinil smrt Arthura Mailinga a dopustil se zpronevěry jednoho sta tisíce liber.

A právě dopoledne onoho dne se pan John Reeder přestěhoval ze své kanceláře na Lower Regent Street do ponuré místnosti v nejvyšším patře budovy, kde sídlil Úřad veřejného žalobce. Neměl z toho žádnou radost, ale nakonec přece jen svolil, když si vymínil, že dostane zvláštní linku, aby mohl zůstat v přímém spojení se svou starou kanceláří.

„Vymínil si“ je ovšem výraz poněkud nadsazený. Pan Reeder nikdy nic důrazně nepožadoval, pouze si to či ono omluvně přál. Mnohdy působil tak bezradným dojmem, že ho lidé litovali a dokonce i jeho nadřízený býval na pochybách, zda učinil dobře, když schopného inspektora Holforda nahradil tímto, jak se zdálo, neprůbojným mužem.

Pan Reeder už překročil padesátku. Měl pískově šedivé vlasy a obdélníkovou tvář, kterou zdobily krátké kotlety, zjevně aby odvedly pozornost od jeho velkých odstávajících uší. Nosil brýle, které mu obvykle

dobře nesesedly a sklouzávaly po nose. Černé sako a proužkované kalhoty mu měly dodat vzhled solidního džentlmena, ani buřinka však tuto snahu nepodpořila. Pan Reeder nosil za každého počasí deštník, tak pevně svnutý, že se podobal vycházkové holi – nikdo však neviděl, že by jej při dešti někdy otevřel.

Inspektor Holford (povýšený na superintendanta) čekal na svého nástupce v kanceláři, aby mu předal agendu.

„Těší mne, že vás poznávám, pane Reedere. Hodně jsem už o vás slyšel. Pracoval jste pro Anglickou banku, že?“

Pan Reeder připustil, že měl tu čest, a povzdechl si, jako kdyby litoval, že ho osud zavalí jinam. Holford si pomyslel, že veřejný žalobce šlápl asi vedle.

„Víte,“ pokračoval, „zde vás ovšem čekají jiné úkoly. Bylo mi řečeno, že patříte k nejlépe informovaným lidem v Londýně, měl byste to tady hravě zvládnout. Jste však první soukromý detektiv, který nastupuje na

toto odpovědné místo, a Yard má ovšem odlišné úkoly.“

„Naprosto vás chápu,“ zamumlal pan Reeder a zavěsil deštník. „Je to docela přirozené. Pan Boland očekával, že bude jmenován na toto místo. A jeho manželka netají své rozhořčení. Ale k tomu nemá dostačující důvody. Je to velice ctižádostivá žena. Je tichou obchodní společnicí jednoho nočního klubu ve West Endu, kde asi, co nevidět, provedou policejní razii.“

Holford na něho překvapeně zíral. Věděl, že se o tom na Scotland Yardu zatím jen šuškal.

„Hrome, jak tohle víte?“ vyhrkl.

Pan Reeder se smutně pousmál.

„Člověk se dozví leccos, když naslouchá,“ prohlásil skromně. „Já – já vidím všude špatnost. Mám už takovou zvrácenou povahu – uvažuji jako zločinec.“

Holford se zhluboka nadechl.

„Nu, žádné resty jsem vám tu nenechal. Ten případ v Ealingu je jasný. Green už jednou

seděl a nemám tušení, jak se mu povedlo tohle ututlat. Dostal sedm let...“

„Pro zpronevěru,“ zamumlal pan Reeder. „Vypovídal jsem u soudu jako svědek – bankovní podvody, abych tak řekl, jsou můj koníček. Green udělal hloupost – zapletl se do podvodných finančních transakcí.“ Pan Reeder si povzdechl. „Je to chudinka. Jde mu nyní o krk a věru mu nezazlívám, že se vytáčí, jak může.“

Holford udiveně hleděl na svého nástupce.

„To je mi opravdu chudinka! Ulije si sto tisíc liber a vymyslí si nejhoupější historku, jakou jsem kdy slyšel – máte tady opisy protokolů, jestli se chcete dovědět víc. A ty škrábane na Mailingově dlani jsou opravdu podivné, měl poškrábanou i druhou dlaň, ale to zřejmě nesvědčí o tom, že by noční hlídač s někým zápasil. A ta Greenova povídačka –“

Pan Reeder smutně přikývl.

„Opravdu vypadá jako za vlasy přitažená. Pokud si pamatuju, Green vypověděl, že

ho poznal spoluvězeň z Dartmooru. Chtěl, aby mu zaplatil za mlčení, nebo aby zmizel. Green napsal dopis ředitelství, kde se přiznává ke své minulosti a s klíči od trezoru jej dal do psacího stolu. Vzkaz pro hlavního pokladníka položil na stůl. Měl v úmyslu odcestovat z Londýna a začít znovu nový život někde jinde, kde ho neznají.“

„Ve stole ani na stole se žádný dopis našel a klíče tam také nebyly,“ konstatoval Holford. „V jeho povídání je zrnko pravdy – že seděl v lapáku.“

„Ve vězení,“ opravil ho pan Reeder. Slangové výrazy neměl v oblibě. „Ano, v tom měl pravdu.“

Když osaměl v kanceláři, delší dobu telefonoval a potom se začel do spisů, které mu zanechal jeho předchůdce.

Odpoledne už značně pokročilo, když se otevřely dveře a vešel veřejný žalobce. „Co to studujete? Greenův případ? Jsem rád, že vás zajímá, i když mám dojem, že důkazy o jeho vině jsou přesvědčivé. Dostal jsem

dopis od ředitele Londýnsko-skotské banky. Z nějakého důvodu si myslí, že Green říká pravdu.“

Pan Reeder vzhlédl. Tvářil se ztrápeně, jako pokaždé, když nevěděl kudy kam.

„Zajímá mě výpověď konstábla Burnetta,“ řekl. „Snad mi poradíte, pane. Dovolte, abych vám ji přečetl:

„Chvilí předtím, než jsem došel k budově banky, zahlédl jsem stát před ní nějakého muže. Viděl jsem ho zřetelně ve světle reflektorů auta, které tudy právě projíždělo. Nepřikládal jsem jeho přítomnosti žádný význam, neboť toho muže jsem už znovu nespatriil. Mohl obejít blok, aniž bych ho zahlédl, a vyjít na Firling Avenue u čp. 120. Pak jsem zakopl o nějaký kovový předmět ležící na chodníku, a když jsem si na něj posvítíl, viděl jsem, že je to stará podkova, s kterou si zvečera hrály na ulici děti. Pak jsem se znovu podíval na nároží, muž tam už nebyl. Patrně zahlédl světlo mé svítilny. Nikoho jiného jsem neviděl, a pokud si pama-